



NAMSFOGDEN

Politidirektoratet  
PB 8051 Dep.  
0031 Oslo

ATT: Gunnvor Hovde.

MOTTATT  
20 OKT 2010

POLITIDIREKTORATET	
20 OKT. 2010	
Arkiv: 08-13	Arkivkode: 008
Saksnr: 10/2336	Dokument: 6

Deres referanse

Vår referanse  
149/10

Dato  
18. oktober 2010

### Høringsnotat - Forslag til lov om Statens innkrevingsentral

Det vises til Finansdepartementets høringsnotat av 7. juli og Politidirektoratets e-post av september 2010. Namsfogden er positiv til innføringen av en egen lov for Statens innkrevingsentral og mener det er fornuftig å ha en samlet regulering av Innkrevingsentralens virksomhet i en lov.

Namsfogden finner grunn til å kommentere en rekke av forslagene. Lovutkastet viser at Norges største inkassator ønsker å utvide sin virksomhet og maktplattform, gjennom bruk av materielle rentebestemmelser og utvidelse av kompetanse til både å kunne etablere utleggstrekk/utleggspant og selv foreta tvangsrealisasjon uten særlig innsyn og kontroll. Å overlate tvangsrealisasjonen til kreditors representant, er et klart brudd med gjeldende rettstradisjoner og ordningen setter systematisk rettssikkerheten i fare. Lovutkastet rokker dermed ved sentrale rettstradisjoner og berører viktige områder som rettssikkerhet og forutberegnlighet.

Når det i loven henvises til termene "staten" og "statlige krav", er det en fordel om begrepenes utstrekning angis. Det registreres at Innkrevingsentralen i dag behandler krav fra mange ulike grunnlag og virksomheter, herunder krav fra aksjeselskap. Begrepene synes derfor å ha en svær vid fortolkning. Det hadde vært ønskelig om høringsnotatet hadde inneholdt en oppstilling av hvilke krav Innkrevingsentralen behandler og angivelse av kompetansen.

#### 1. Utenrettslig inndriving og forholdet til inkassoloven (notatet kapittel 4 og 11)

Av høringsnotatet fremgår det at departementet ikke anser det som hensiktsmessig å gi nærmere bestemmelser om SIs myndighet i forbindelse med den del av den utenrettslige innkrevningen som omfatter utsendelse av fakturaer, betalingsoppfordringer og purringer. Etter Namsfogdens syn ivaretar inkassoloven rettssikkerheten for skyldner i forhold til den utenrettslige inndrivingen. I høringsnotatet legges det til grunn at forvaltningsloven skal regulere den utenrettslige inndrivingsprosessen, jf. utkastet § 2.1.

#### Namsfogden i Oslo

Postboks 8155 Dep, 0033 Oslo  
Besøksadresse: Pilestredet 19  
Telefon: 21 01 47 00 Faks: 21 01 47 01  
Åpningstid: Mandag – torsdag: 08.30 – 15.00, fredag: Stengt  
Telefontid: Man-tors: 08.30-15.00, fredag: 08.30-12.00.

Org.nr.: 988 894 907  
Bankkonto: 7694.05.12820  
IBAN: NO6176940512820 eller  
SWIFT/BIC: DNBANOKK

Det synes åpenbart at store deler av Innkreivingsentralens virksomhet må anses som egeninkasso eller fremmedinkasso. Det argumenteres med at inkassoloven med forskrifter ikke bør komme til anvendelse på SI's virksomhet. Utkastet § 3 viser dog til at inkassoloven § 8 skal komme til anvendelse, men dette gjelder bare "så langt bestemmelsen passer for Statens innkreivingsentral. Statens innkreivingsentral oppfattes av mange og anses ofte som Norges største inkassobyrå. Det kan fremstå som underlig at en så stor virksomhet som driver pengeinnkreivning på vegne av andre (både offentlige og private aktører), ikke skal omfattes av inkassolovens regler. Regler som blant annet klargjør posisjoner og ivaretar skyldners rettssikkerhet.

Departementet antar at det ikke foreligger rettssikkerhetshensyn som tilsier at inkassoloven bør gis anvendelse på SIs virksomhet og at hensynet til skyldner er ivaretatt gjennom lovutkastet samt saksbehandlingsreglene som følger av forvaltningsloven.

Retten til å kreve at skyldner skal dekke kostnader ved eget mislighold, gjennom gebyr/graderte salærkrav, er fremhevet som et argument for ikke å gi loven anvendelse.

Relasjonen mellom SI og det enkelte statlige organ er organisert som et oppdragsgiver- og oppdragstakerforhold. Dette innebærer at SI i stor grad opptrer som prosessfullmektig for staten. Inkassolovgivningene regulerer saksøktets erstatningsansvar for utenrettslige inndrivelsesomkostninger og fastsetter et tak for retten til å kreve erstatning. Det foreligger ingen plikt til å kreve betaling og staten står fritt til å avstå fra dette. Henvisning til standardiserte maksimalsatser, kan dermed ikke være et selvstendig argument for ikke å la inkassolovgivningene komme til anvendelse på den del av SI's virksomhet som i tradisjonell forstand er å anse som inkasso. Heller ikke reglene om inkassobevilling kan anses som et argument for å unnta SI fra inkassolovens regler. Inkassoloven ivaretar rettssikkerheten for skyldner i den innledende fasen av innkreivningen og skaper klare rammer for utenrettslig inndrivning. Private og offentlige fordringshavere, samt profesjonelle aktører som inkassatorer og advokater, er bundet av inkassolovgivningene. Namsfogden kan ikke se at det foreligger tungtveidende grunner som tilsier at loven ikke skal gjøres gjeldende for den utenrettslige inndrivning av pengekrav via SI. Inkassolovens kapittel IV angir regler av særlig betydning. Skyldners rettssikkerhet ivaretas gjennom formkrav og definerte tidsfrister som regulerer inndrivingsprosessen. Ved å gjøre inkassolovens kapittel IV gjeldende vil en dessuten få et klart og markert skille mellom den utenrettslige og den rettslige inndrivningen. På den måten klargjøres også rolleskille for SI som kreditor/prosessfullmektig og særnamsmann.

Departementet legger til grunn at forvaltningslovens regler vil ivareta skyldnerens rettsikkerhet. Forvaltningslovens regler er imidlertid svært generelle og tilpasset en sammensatt og uensartet saksbehandling innen forvaltningen. Inkassoloven er derimot en spesiell lov som gjelder for inndrivning av forfalte pengekrav. Slik sett bør inkassoloven passe bedre på SI's inndrivning av forfalte pengekrav for staten og andre aktører.

Generalklausulen om god inkassoskikk i inkassoloven § 8 må antas å gi uttrykk for en rettslig norm. Høringsnotatet viser til at SI legger normen til grunn i sin virksomhet. Det er likevel i utkastet § 3, inntatt en reservasjon om at bestemmelsen gjelder så langt den «*passer for Statens innkreivingsentral*». Det er vanskelig å se behovet for en så vid og ubegrunnet reservasjon. Med mindre det kan vises til konkrete forhold som gjør at den rettslige standard vedrørende "god inkassoskikk" ikke passer, bør reservasjonen sløyfes. Alternativt

kan en gi departementet fullmakt til å gi nærmere regler om begrensninger i forskrift. Det sikrer en at offentligheten får innsyn i hvilke regler som faktisk gjelder. Rettslige normer med diffuse unntak skaper lite forutberegnlighet.

## 2 Statens innkrevingscentralers lempingsadgang

Om det er ment å åpne for at skyldner kan søke om lempning av billighetshensyn, bør det etter namsfogdens oppfatning foreligge klageadgang. Det er særlig uheldig om det ikke gis innsyn og klagerett i forhold til SI's faktavurderinger. Likebehandlingshensynet tilsier også at det bør være en viss adgang til å påklage vedtak til overordnet forvaltningsorgan. Namsfogden er enig i at departementet bør ha mulighet til å fastsette nærmere regler, og slike regler bør trolig fastsettes i forskrift.

Det er imidlertid uheldig at bestemmelsen har en så generell utforming at ordlyden omfatter alle krav Innkrevingscentralen har til behandling. Lempingsadgangen gjelder i henhold til ordlyden, også krav fra privat tredjepart. Det er uheldig at staten på denne måten skal kunne gripe inn i et privatrettslig forhold. Det er i departementets kommentarer henvist til at det bør finnes enkelte unntak, men Namsfogden er ikke enig i at så viktige avgrensninger som forholdet til en ikke statlig kreditor, bør overlates til forskrift. Det er å foretrekke at dette går frem av ordlyden i bestemmelsen. Er det meningen at lempingsadgangen bare skal omfatte krav staten selv (i vid forstand) er eier av, så må dette fremgå klart av selve lovbestemmelsen.

Namsfogden er for øvrig enig i at lempingsadgangen bør være den samme, enten saken behandles som førinkassosak, inkassosak eller tvangsinnfordringssak.

## 3. Tvangsinnfordring og forholdet til tvangsfullbyrdelsesloven (notatet kap 5 og 8)

### 3.0 Generelle betraktninger

Innkrevingscentralens kompetanse varierer fra kravtype til kravtype. I forhold til enkelte krav har innkrevingscentralen ikke utleggskompetanse. Innkrevingscentralen ønsker å ha mulighet til å avholde utleggsforretning med både utleggstrekk og utleggspant i forhold til ethvert krav de har fått overført til seg og uavhengig av om Innkrevingscentralen er tildelt slik kompetanse i særlovgivingen. Det synes ikke være tatt reservasjon for at det i særloven skal foreligge utlegghjemmel, jf. tvfbl § 7-2 bokstav e. I notatet er det beskrevet at Innkrevingscentralen som regel vil ha utleggskompetanse i henhold til lov, men det fremstår som noe mer uklart hvordan dette skal være i fremtiden.

Namsfogden anser det som mest naturlig at SI's kompetanse reguleres i særlovgivning og ikke i tvangsfullbyrdelsesloven. En innføring av egne bestemmelser for SI i tvangsloven er i strid med den løsningen som er valgt for andre særnamsmenn, som for eksempel skatteoppkrevere etter skattebetalingsloven eller nav innkreving etter bidragsinnkrevingsloven. Bestemmelsene i utkastet § 2-14, 1 ledd, 3 ledd og 4 ledd (samt for så vidt § 2-15) må flyttes til SI loven. I SI loven bør det enkelt henvises til hvilke kapitler/bestemmelser i tvangsfullbyrdelsesloven som gjelder. Dette er en lovgivningsteknikk som er benyttet tidligere og som følger et etablert mønster. Utkastets formuleringer og plassering av bestemmelsene skaper betydelig usikkerhet i forhold til Innkrevingscentralens kompetanse til å avholde utleggsforretninger.

Namsfogden er fullstendig uenig i at det bør åpnes for at innkrevingscentralen som særnamsmann skal ha anledning til selv å foreta tvangsdekning.

*Det foreslås at bestemmelsene for avholdelse av utlegg og klageregler plasseres i lov om Statens innkrevingsentral. Samtidig bør det i utkastet framgå hvilke bestemmelser i tvangsloven som gjelder.*

### 3.1 Utleggsforretninger

Namsfogden er i utgangspunktet enig i at når Innkrevingscentralen først skal ha kompetanse til å avholde utlegg, så bør Innkrevingscentralen ha anledning til å beslutte utleggstrekk eller stifte utleggs pant, dersom panteretten gis rettsvern ved registrering i et rettsvernsregister eller ved underretning til tredjeperson.

Namsfogden anser det som problematisk at Statens innkrevingsentral etter forslaget vil tilnærme seg kompetanse som alminnelig namsmann, ved innføring av de nye bestemmelsene i tvangsloven kapittel 2. Den generelle kompetansen synes å være utledet av forslaget til ny § 2-14 i tvangsloven. Det framgår av høringsnotatet at for samtlige krav hvor Innkrevingscentralen har særnamsmyndighet i dag, er kravet enten tvangsgrunnlag for utlegg som følge av særskilt lovbestemmelse, eller det følger av et alminnelig tvangsgrunnlag. Det er ikke gitt noen oversikt over krav hvor Innkrevingscentralen ikke har utleggskompetanse og grunnlaget for dette. Det er i forslaget til ny § 2-14 ikke særskilt angitt hvilke typer krav SI kan inndrive eller hvilke typer tvangsgrunnlag som kan anvendes ved avholdelse av utlegg.

En generell kompetanse som angitt i lovforslaget til tvangsfullbyrdsloven kapittel 2 vil gi Innkrevingscentralen en videre kompetanse enn hva som er gjeldende rett. Dersom man åpner for at SI tildeles namsmyndighet i alle, samtidig som SI skal behandle alle krav departementet beslutter overført til SI, så fratas den lovgivende forsamling den demokratiske kontroll de har med inndrivelsesprosesser og hvilke krav som ønskes særbehandlet.

Forholdet til tvangsfullbyrdsloven § 7-2 bokstav f, skaper særlige problemer om bestemmelsene om Innkrevingscentralens kompetanse plasseres i tvangsfullbyrdsloven. Utleggsforretning med grunnlag i skriftstykke, jf. tvfbl § 7-2 bokstav f, passer overhode ikke i forhold til Innkrevingscentralen. Det er imidlertid ingen reservasjon i utkastet til SI lov eller ny tvfbl. § 2-14. Inndrivelsesprosessen av krav jf. tvfbl § 7-2 bokstav f, krever en generell skjerping av rettsikkerhetsnivået til fordel for skyldner. Ordningen er laget for å unngå domstolsbehandling der det ellers ville vært påkrevd. I en slik situasjon er det særlig viktig å verne om de direkte og indirekte rettigheter saksøkte har. Dersom lovforslaget gjennomføres vil skyldnerens rettsvern etter namsmannens syn bli betydelig svekket. Tvfbl §§ 7-6 og 7-7 om foreleggelse, varsling og påfølgende behandling i forlikrådet kan vanskelig tilpasses Innkrevingscentralens behandling. En øvrig problemstilling vil være hvilket forlikråd som skal ansees kompetent til å behandle saken. Det er åpenbart at det er til gunst for Staten og Innkrevingscentralen at sak føres i MO i Rana og at dette er tilsvarende til ugunst for motparten som må reise over store avstander om de ønsker å være tilstede i sin egen sak.

Namsfogden mener på bakgrunn av dette at SI ikke bør opptre som særnamsmann i utleggsforretning, med mindre det er fastslått i den enkelte særlov at kravet er tvangsgrunnlag for utlegg jf tvfbl § 7-2 e. Det bør videre framkomme en klarere

avgrensning av hvilke kravtyper SI tildeles kompetanse til å avholde ved utlegg. En avgrensning må av hensyn til legalitetsprinsippet klart fremgå av lov om statens innkrevingssentral.

### 3.2 Særnamsmannen bør ikke gis kompetanse til å bedrive tvangsdekning

Det er foreslått at Statens innkrevingssentral som særnamsmann selv skal kunne gjennomføre tvangsdekning i enkle pengekrav etter tvfbl. kap 10, i alle saker de har til innkreving. Tvangsdekning i enkle krav er ikke nødvendigvis enkelt. Slik tvangsdekning omfatter mer enn utleggspant i innstående midler på en bankkonto. Den foreslåtte endring er et vesentlig brudd med de rettstradisjoner som har vært rådende etter både tvangsfullbyrdelsesloven av 1992 og 1915 loven. All tvangsrealisasjon ligger til den alminnelige namsmyndighet og ingen særnamsmenn har hatt adgang til selv å bedrive tvangsrealisasjon. Tvangsrealisasjon omfatter ofte kompliserte panterettslige problemer og forhold til andre kreditorer med pant i samme formuesgode. Det er farlig å undervurdere de juridiske utfordringene ved tvangsdekning i enkle krav.

Adgangen til selv å forestå tvangsdekning må vurderes i lys av rettssikkerhetsbetraktninger og behov. Det er allerede påpekt at det ikke finnes noen tradisjon for en slik løsning i Norge. Etter namsfogdens oppfatning har en slik ordning store rettssikkerhetsmessige svakheter. Når en kreditor/inkassator både skal stå for gjennomføring av utleggsforretningen og senere tvangsdekning, synes det åpenbart at saksøktets rettssikkerhet kan bli skadelidende. Synspunktene forsterkes av at det i henhold til tvangsfullbyrdelsesloven ikke foreligger klagerett for saksøkte etter at tvangsdekningsforretningen er avsluttet. Kontroll med saksbehandlingen hos særnamsmannen vil bli mangelfull. Å la en kreditor få hånd om både sikringsstadiet og realisasjonsstadiet bør åpenbart gjøres til gjenstand for en langt grundigere utredning enn det som fremgår av denne høringen. Det kan ikke oppstilles noe prinsipielt skille mellom ulike former for tvangsrealisasjon og det kan vanskelig sees å foreligge tungtveiende grunner til å åpne for en slik adgang i forhold til en enkelt kreditor/aktør.

I henhold til tall namsfogden besitter ble det i år 2009 fremmet totalt 4641 begjæringer om anvisning til innkreving i hele landet. Dette er den vanligste tvangsdekningsform ved pant i enkle krav. Anvisningssakene omfatter krav fra alle særnamsmenn og kreditorer. Av alle anvisningsbegjæringer har namsmfogden i Oslo behandlet ca 39%. Saker fremmet av Statens innkrevingssentral utgjør en mindre andel av anvisningsforretningene. Namsmfogden i Oslo bruker i underkant av to årsverk (med tillegg av innregistrering av begjæring) på å behandle alle tvangsdekningsaker i henhold til kapittel 10 i tvfbl. Dette omfatter da også realisasjon av fondsaktiver, unoterte aksjer, obligasjoner, pant i penger mv. Den høye kompetansen som er opparbeidet medfører rasjonelle rutiner og god ivaretagelse av partenes rettssikkerhet. Den alminnelige namsmann vil spare forsvinnende små ressurser på at SI selv forestår tvangsdekning.

Det kan vanskelig sees at det kan være nevneverdig bry for Statens innkrevingssentral å utferdige noen få tvangsdekningsbegjæringer pr år. Ettersom den alminnelige namsmann benytter saksbehandlingssystem som bygger på SI's eget og at SI drifter og utvikler systemet, må det være en smal sak å innføre en ordning med elektroniske begjæringer om tvangsdekning. Det har vært store vanskeligheter med å etablere ordninger for elektroniske utleggsbegjæringer og samhandling med inkassoselskaper og andre aktører, men det kan ikke sees å være noe hinder for å etablere en slik ordning mellom SI og alminnelig namsmyndighet vedrørende tvangsrealisasjon. Dette vil spare namsmannen for

innregistreringsjobben og SI for noe papirarbeid. For øvrig vil trolig Statens innkrevingsentral redusere behovet for å fremme tvangsdekningsbegjæringer om de legger forholdene til rette for at skyldner selv kan samtykke til oppgjør. Dette gjøres ved å legge ved en fullmakt til å heve beløpet i banken, samtidig som Innkrevingsentralen sender ut varsel i hht tvfbl § 4-18. Skatteoppkreveren har meget gode erfaringer med å legge ved slike fullmakter.

Om formålet utelukkende er å gjøre tvangsfullbyrdelsen rimeligere for misligholderen, kan rettsgebyrloven endres slik at inndrivning av statens krav blir gebyrfri. Det reduserer imidlertid statens inntekter i større grad enn kostnadene. Namsfogden er for øvrig av den oppfatning at den som misligholder, skal betale for eget mislighold. Når det først er aktuelt med tvangsdekning, så har skyldner beviselig aktiva som han skulle brukt til å betale gjelden. Om aktiva ikke har særlig verdi, burde det heller ikke vært tatt utlegg.

#### 4. Motregning (høringen kap 6)

Det er i høringsnotatet punkt 6.2 foreslått at SIs motregningsadgang utvides ved at alle krav som SI inndriver skal kunne motregnes i skyldnerens tilgodebeløp på skatt etter bestemmelsene i skattebetalingsloven. Videre at motregningsadgangen også skal gjelde "...erstatningskrav, oppreisning og inndragning som tilfaller private i de tilfeller at kravet springer ut fra offentlig straffesak."

I utkastet til § 6 er det foreslått at "statlige krav" skal kunne motregnes etter reglene i skattebetalingsloven § 13-1. Det fremgår ikke klart av ordlyden i § 8 at erstatningskrav m.v som tilfaller private, er innbefattet. En naturlig fortolkning av ordlyden tilsier at slike krav faller utenfor forslaget.

Det fremstår videre som uklart om meningen er å medta alle former for privatrettslige krav som springer ut av statlig virksomhet, som for eksempel saksomkostninger for Norsk pasientskadeerstatning, Pasientskadenemda, privatrettslige krav fra Forsvarsbygg mv. Det bør derfor etter Namsfogdens mening fremgå av loven hva som menes med "statlige krav". Dersom det er meningen at krav som tilfaller private også skal kunne motregnes i tilgodebeløp på skatt, bør dette presiseres i loven.

Namsmannen er i utgangspunktet positiv til at innkreving av erstatning eller oppreisning tilkjent i straffesak styrkes, ved en utvidet adgang til motregning. Det bemerkes imidlertid at ettersom unntaket fra gjensidighetsvilkåret vil gi offentlige kreditorer et dekningsprivilegium i forhold til andre kreditorer, bør det vurderes om enkelte kravstyper skal unntas fra den utvidede motregningsadgangen.

Statens innkrevingsentral behandler over 130 ulike kravtyper, og de kan i mange tilfeller ha flere krav mot samme skyldner. Det bør derfor fastsettes regler i forhold til hvilke krav som skal dekkes først. Ett alternativ kan være å følge prioritetsreglene i dekningsloven § 2-8. Om det skal være opp til Statens innkrevingsentralens frie skjønn å bestemme hvilke krav som dekkes først bør det angis i bestemmelsen.

Selv om motregning ikke er tvangsfullbyrdelse, kan hensynet til skyldner tilsi at klager på motregning bør behandles etter tvangsfullbyrdesloven § 5-16. Alternativet er klage i henhold til forvaltningsloven eller ordinært søksmål. I henhold til tvfbl § 5-16 er i

utgangspunktet enhver klagemulighet for saksøkte avskåret når fullbyrdelsen er avsluttet. For motregning vil det si i det øyeblikk skyldner åpner brevet med motregningserklæringen. Derfor bør bestemmelsen formuleres slik at det gis en utvidet klagerett. På dette punkt er ordlyden i lovutkastet § 6, siste ledd uklar. Bestemmelsen bør omformuleres slik at det uttrykkelig fremgår at "klage over motregning kan fremmes innen en måned etter at motregningserklæringen ble mottatt."

Bestemmelsen som er foreslått innplassert i tvfbl § 2-15 bør tas inn i SI loven som § 6 siste ledd. Særbestemmelser vedrørende virksomheten til en statlig inkassator, bør ikke tas inn i tvangsfullbyrdelsesloven.

#### **5. Særskilt regulering av forsinkelsesrenter (notatet kapittel 12)**

Utkastet § 7 regulerer SI's adgang til å kreve renter, fra overføringstidspunktet, av krav de har til innfordring og hvor plikt til å svare renter av kravet ikke fremgår av annen lovgivning. Det er i høringsnotatet ikke særskilt begrunnet, hvorfor rentet skal beregnes fra overføringstidspunktet og ikke tidligere. Etter Namsfogdens syn bør slik renteplikt inntre allerede ved forfall og renteplikt bør i mangel av en generell bestemmelse for alle offentlig krav, fastsettes i den enkelte særlov. Namsfogden slutter seg til departementets begrunnelse om at en renteplikt skaper oppfylleelsespress. Således bør kravet bli rentebærende ved opprinnelig forfall, slik at skyldneren ikke skal tjene på eget mislighold. Det forhindrer staten i å gå glipp av betydelige rettmessige rentekrav.

I forhold til forutberegnelighet er det uheldig at renteplikt skal inntre fra det tilfeldige øyeblikk et krav er overført til statens innkrevingsentral. For skyldner vil det være umulig på forhånd, å ha kunnskap om når renteplikten inntre. Tidspunktet vil være prisgitt den enkelte kreditors rutiner og avtaler med Innkrevingsentralen, herunder om det er løpende overføring av krav eller om krav overføres i porteføljer.

Videre er det etter Namsfogdens syn ikke tilstrekkelig begrunnet at SI skal kunne kreve renter av et krav som iht. et alminnelig tvangsgrunnlag, eksempelvis en dom, ikke er rentebærende. Rett til renter av saksomkostninger følger som kjent direkte av tvangsfullbyrdelsesloven § 4-1 tredje ledd. Renter av hovedkravet må derimot tilkjennes i tvangsgrunnlaget for at det skal ha tvangskraft, noe som er lagt til grunn av høyesterett i kjennelse inntatt i RT 1996 s. 150. Kjennelsen må antas å gi uttrykk for gjeldende rett.

Namsfogden vil også fremheve at det er svært uheldig at den materielle renteplikt gjøres avhengig av hvorvidt kreditor benytter Statens innkrevingsentral som inkassator.

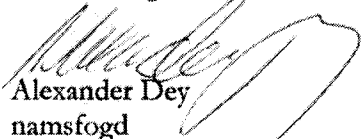
#### **6. Partsstilling (notatet kap 13)**

Lovutkastet § 9 regulerer kun Statens innkrevingsentralers stilling når de representerer Staten. Det er noe uheldig om SI's råderett over kravet og fullmakter reguleres av saraftaler mellom kraveier og SI. Dette er forhold omverdenen ikke vil ha kunnskap om og som igjen gjør SI's posisjon uklar. Tatt i betraktning den store og uensartede kravgruppen Innkrevingsentralen behandler, gir den foreslåtte bestemmelse bare en delvis klargjøring og opprydding i Innkrevingsentralens stilling. Det er åpenbart behov for reservasjonene i § 9 siste ledd.

Det er ikke angitt eller omtalt hvorvidt § 9 skal ha betydning for vernetinget.

Det bør vurderes å innta en bestemmelse som regulerer Innkrevingsentralens stilling når kreditor ikke er "staten". En slik presisering vil være nyttig.

Med vennlig hilsen



Alexander Dey  
namsfogd

Saksbehandler:  
Anders Reidar Holm

Kopi til:

Vedlegg: